

Doe een wens in ZorgCentrum Ter Eyck

Tekst en foto's: Eugène Reuters

De meeste bewoners zullen hem wel kennen, meneer Gulpen, Zonnehof kamer 201. Ziet er gesoigneerd uit met een prachtige grijze haardos en gaat modern gekleed, ondanks zijn hoge leeftijd. Oorspronkelijk is hij afkomstig van Heerlerheide. Zijn hele leven is hij uitermate actief geweest in het verenigingsleven, zo vertelt hij mij. Maar zijn grote liefde is toch RKSV Groene Ster. En dat is meteen ook zijn speciale wens. Hij wil graag nog een keer een echte competitiewedstrijd bij Groene Ster zien. Deze wens kwam zorgcoördinator Nancy Gregoire ter ore en, zoals zij is, pikte zij dit meteen op. Met

enkele telefoontjes werd een contactpersoon bij Groene Ster gevonden, die het verzoek op zijn beurt besprak met het bestuur. Ondertussen moest **"zuster Nancy"** nog een begeleider vinden die een hele zondagmiddag wilde opofferen aan een voetbalwedstrijd. Die had ze wel snel gevonden. Zij dacht: "waar heb je eigenlijk een vader voor, hè!" Zij wist natuurlijk ook wel dat hij nooit nee tegen haar kon zeggen. Al bij het eerste telefoontje zij ik: "ja" en werd zijn begeleider. Bij Groene Ster bleef men ook niet stilzitten.

Meneer Gulpen was namelijk een voormalig voorzitter van de jeugdafdeling geweest en zij vonden het geweldig om iets voor hem terug te kunnen doen. Dus werd de dag vastgesteld: zondag 8 november 2015 speelde GROENE STER thuis tegen BLAUW GEEL '38/JUMBO. Voor

meneer Gulpen was een VIP-behandeling geregeld. Dat hield in:

- gratis entree
- persoonlijke ontvangst door het bestuur
- koffie in de bestuurskamer
- in de pauze koffie met vlaai en tenslotte
- na de wedstrijd samen met het bestuur en genodigden een pilsje drinken

Nou dat klonk Meneer Gulpen als muziek in de oren. En diezelfde VIP-behandeling gold natuurlijk ook voor zijn begeleider. Dagenlang had hij maar een verhaal, hoe hij een jeugdteam kampioen had gemaakt. Ik geloofde daar niet zoveel van maar later bleek dat dit verhaal echt waar was.

De grote dag was aangebroken. **"Gesjtivveld en gesjpoord"** stond meneer Gulpen klaar voor de invulling van zijn wens. Een shirt van Groene Ster onder zijn colbertjasje en een lekkere warme, iets te lange, loden mantel. Het weer was goed, niet te koud en er scheen een waterig zonnetje. Ik zette hem in de auto en reed met hem naar het voetbalterrein. Na ongeveer 10

minuten stonden wij, precies op tijd, voor de toegangspoort van het complex. Het ontvangstcomité stond al klaar om hem naar de bestuurskamer te begeleiden. Ik had inmiddels al weer hele verhalen over zijn tijd bij de club gehoord. Hij was er echt helemaal vol van. De voorzitter zorgde voor de koffie en toen iedereen aanwezig was volgde een speech over zijn belangrijke werk voor de club. Hij werd geëerd met de Groene Ster sjaal een kleinood dat niet iedereen kreeg. De trots straalde van zijn gezicht. En waar wordt in een bestuurskamer verder over gesproken, ja natuurlijk over voetbal, voetbal en niets dan

voetbal. Lijdzaam onderging ik mijn lot. Af en toe probeerde ik ook wat te zeggen, maar ik had toch helaas te weinig verstand van voetbal. Op naar de wedstrijd. Een ereplaats voor hem en vele (oud)leden die hem onderweg begroeten. Een verslag van de wedstrijd zal ik u maar besparen. Voor de geïnteresseerden staat het verslag maandag in de krant.

Het was een genot om te zien hoeveel hij van deze middag genoot. Trots als een pauw zat hij op de tribune, niets ontging hem. Door de speaker werd zijn naam omgeroepen: **"Welkom Meneer Gulpen, het oudste lid van de club."**

In de pauze haalde ik hem weer koffie en nu met een stuk vlaai. Het was voor hem wat te ver om heen en weer te lopen naar de bestuurskamer.

Na de, helaas, verloren wedstrijd gingen wij weer richting de bestuurskamer. Daar stonden belegde broodjes gereed en werd het beloofde pilsje getapt. De broodjes gingen erin als koek. Met het pilsje had hij wat meer moeite, maar dat lukte ook nog.

Tenslotte namen wij afscheid van zijn geliefde club. Hij zwaaide naar iedereen, bedankte de bestuursleden, trok zijn pas verworven sjaal recht en liep met rechte rug en ondersteund door de begeleider naar de uitgang. Kalm **"sgravelden"** wij naar de auto op de parkeerplaats. Onderweg naar Ter Eijck toeterden mijn

oren door de verhalen die ik onderweg hoorde. Hij zwaaide naar alle mensen die op straat liepen, want hij kende iedereen. Herkende de huizen die hij zelf gebouwd had (?) en alle veranderingen aan de wegen vond hij toch echt geen verbetering. Deze voetbalmiddag was voor mij en voor Meneer Gulpen een geweldige ervaring. Hij was echt kapot toen ik hem weer bij Ter Eijck afleverde en terwijl ik dit stukje thuis schrijf weet ik zeker dat hij al met een big smile in bed ligt en droomt van zijn Groene Ster - dat hij in het volle Stadion Nou Camp staat en dat iedereen hem toejuicht. In zijn beleving heeft hij de club zo groot gemaakt en dat mag. Hij is gelukkig en ik hoef de waarheid niet te weten. Voorzitter en bestuur van Groene Ster, jullie hebben je verantwoordelijkheid genomen en daarmee een mens dolgelukkig gemaakt. Namens hem bedank ik jullie voor deze geweldige actie.

Heeft u ook een lang gekoesterde wens, of een diep verlangen naar iets? Neem dan contact op met uw verzorgende en wij bekijken hoe wij uw wens kunnen vervullen.